

CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

UN CASAMENT D'INCLINACIÓ

S'han casat enamorats,
però l'unió ha estat mal vista

per més de quatre parents
de la família... política.

LISTA DE LA BOGADERA

Celebraria moltíssim que *al recibo de la presente's* trobessin be de salut y que'ls panellets no'ls haguessin enfitat, que las castanyas no'ls haguessin proporcionat cap empatx y que'l Tenorio no'ls hagués pujat al cap.

Ja sabem que totes aquestas cosas son molt desitjar en una setmana com aquesta tan plena de perills pel ventrell y pels temperaments nerviosos disposats a héuresselas ab els mateixos morts si massa'ls punxan; però com que per desitjar excés de bé no crech que may sen hagin fet cárrechs a ningú, quedém en que

"lo que antes yo escribí
mantenido está por mí."

Per altra part sempre fa de més bon *mantenir* que la ignorancia d'aquell geógraf *perdido* que remena las nacions del mapa mundi com si fossin xanguet.

Sí, senyors: aquesta ha sigut per tots aquets conceptes una setmana de més cuidado que un malalt dels tífus. Dels empatxos y enfitaments de que'ls parlava abans un sen pot curar ab un senzill purgant, però las indigestions de *Tenorio* requereixen pera sa curació total unas grans dosis de sentit comú de que no disposan totes las farmacias.

¡Y a fe que hi fa falta a Espanya aquet específich! Perque la febre tenoriesca, quins síntomas y efectes varem descriure la darrera setmana, es un mal climàterich genuinament espanyol; ne tenim la exclusiva y encara que en Molière va probar d'injectarla als francesos y en Fastenrath ha volgut inculcarla als alemanys directament den Zorrilla, el virus no s'ha desenvolupat per falta de medi convenient. Res, que aquells Tenorios no son tals Tenorios, sino malas imitacions, y ja es sapiguda la advertencia de tots els inventors al anunciar el seu producte: *Desconfiad de las imitaciones.*

En Tenorio es el prototipo del espanyol que s'ha istilat en totes épocas: atrevit y busca-rahóns, pinxo a ratos perduts, enamoradís, viciós per *sport* y ab altres *defectets* propis de la sanch y de la rassa, que pera cubrir las apariencias se batejan ab el nom de *hidalguia*.

Per aquesta rahó es que quan el *gallardo D. Juan* se presenta als escenaris ne te una per cada hù y a tothom deixa satisfet: als discòls y mal avinguts ab el principi d'autoritat, els encanta ab aquella falta de modos que gasta ab son pare; als intrigants lo que més els satisfé es la estratajema de que's val per agafar a n'en *Mejía* y ficarse a casa de *D.ª Ana*; als *perdidos* els entusiasma aquell assalt del convent y el rapte de *D.ª Inés*; els romàntichs se moren per la escena del *àngel de amor*; als *matóns* (siguin o no de *Pedralbes*) els treu de pollague a la forma ab que passa els taps de *D. Luís* y els mal avinguts ab el sogre aplaudeixen fins embotllofarse las mans, el poch escriptol ab que *D. Juan* se desfá del seu futur papá polítich.

Als socis del Real Club de regatas els dedica aquell capbussó magistral que fa desde la galeria de la seva torre al Guadalquivir y proporciona un rato agrada-

ble als aficionats a cinematógrafos ab aquellas aparicions de la estatua de *D. Gonzalo* y de la sombra de *D.ª Inés*.

Y com que a Espanya hi abundan prou y massa discòls, els intrigants, els *perdidos*, els romàntichs, els *matóns*, els que volen mal als sogres, els clubs y cinematógrafos, velshiaquí explicat per pessas menudas el cóm y el per qué *D. Juan Tenorio* es el sim més perfecte del poble espanyol, y, com si diguessin el *Manual del perfecto inconsútil*.

**

La visita als cementiris ha ofert enguany com nota d'especial menció el tribut de respecte y de carinyós recort que diferentas societats de Barcelona han dedicat al eximi patrici Dr. D. Bartomeu Robert y al immortal poeta Mossen Jacinto Verdagner, quin memoria viurá sempre en el pensament dels que estan coneguts a lo molt que feren per nostra benvolguença terra, cada hù en la seva esfera d'acció, aquells ilustres cataláns.

Ab tot, aquets mateixos actes, quin desinterés, quin verdadera expontaneitat constitueixen la seva principal significació, han excitat, per lo que respecta a la terminada entitat, las suposicions calumniosas d'una y el maliciós silenci d'altres.

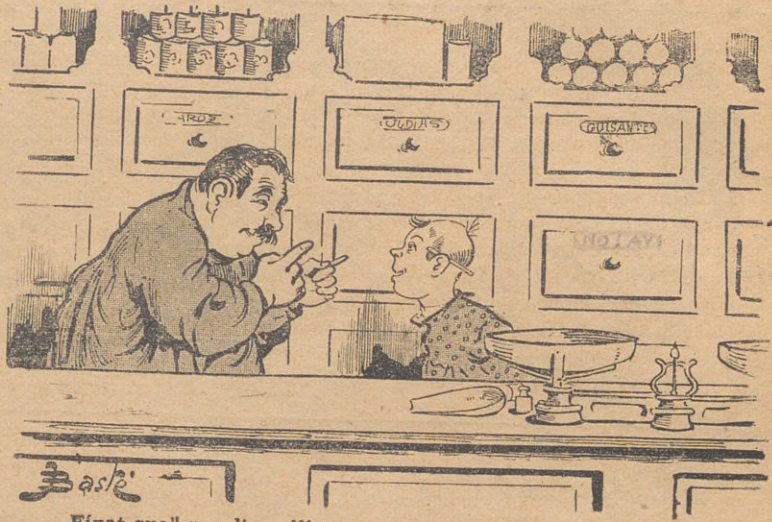
Per la gent de la *Perdida*, el fet de dipositar *Veu de Catalunya* un ram de flors sobre la tomba de Mossen Cinto ha sigut una hipocresía, com per ell hauría significat un olvit o un desagrement no haver fet aquest homenatge a las sevas despullas, per més que'ls que varen fer servir la sotana del gran *Tenorio*.

EQUIVOCH

— Mamá, ¿qué vol dir Alhambra?
— Vol dir *fil-ferro*, fill meu.

QUI ASSEGURA DURA

—Fixat que'l pes d'una lliura
es aquell que es gros aixís.

Pró mira, quan no'l recordis
pesa ab un de més petit.

gressin tornat a casa ab las costellas macadas,
l'excusa dels morts els vius s'hi escalfavan.
tot, com no va haverhi major motiu, per més que
tant tingués la torradora pel mànech, el públich
volviarse de treure las castanyas del foch pera

que las repartissin els altres, que sembla que era a lo
que's tirava.

Celebrém de tot cor que no hi hagués hagut abús de
aquesta menja perque es molt indigesta.

LLEIXIV.

JA HI SOM

l'època trista,
més fatal,
de mes engunia
de dias de l'any,
desfatsos que tenen
de ser casats.
las senyoras
de ser Tots Sants
lo que's pescan.
están rodant
a l'altra
plomas, cintas, guants
y "sombrosos,"
y bós
y diables
més que enredar
serios disturbis
trastorns molt grans
de la familia,
Liberal.
que passa a casa,
a n'aquesta part.
dir que en tot l'Octubre
l'època actual,
no governo
cap autoritat.
es la modista
la partís un llamp.
Pare perdóneume
no se lo que'm faig).
perque la senyora
d'anà a emprobar,
d'anà a las setze
verreixen ab reganyos.
per el "sombro,"
un altercat
de disgust de familia

y em quedo sense sopar.
Tot el día veig la dona
ballant devant del mirall
mentres jo ab tota paciència,
ab paciència de casat,
miro com el foch es passa,
com el carbó es va gastant
y se'm desfán las mongetas
y se'm crema l'estofat.
Y que es en va que rondinis
volguente fer respectar.
Si per desgracia t'exclamas
perque el sopar s'ha cremat,
encara en tens tu la culpa;
te n'havias de cuidar
per dà alivi a la senyora
que te obligacions molt grans.
Es dir; per fas o per nefas,
o per coís o be per naps,
el día que per sort dinas
et quedas sense sopar.

En cambi el día que sopas
ja pots dar per descontat
que, lo que es si Deu no hi mira,
l'endemà no dinarás.
Després et trobas que al vespre
no pots anà a descansar
perque el llit es ple de trastos
y carregat de entrebanchs.
Y si et passa pel cap treureho
y arribas a aixafà un llas,
tens la dona quinze dias
ab uns morros de mitj pam.
Ademés d'aquets apuros
que donan tant mal de cap
y que acaban la paciència
a qalsevulga mortal,
las consecuencias més tristas
y els horribles resultats,
no comensas a tocarlos
fins allí als volts de Nadal.

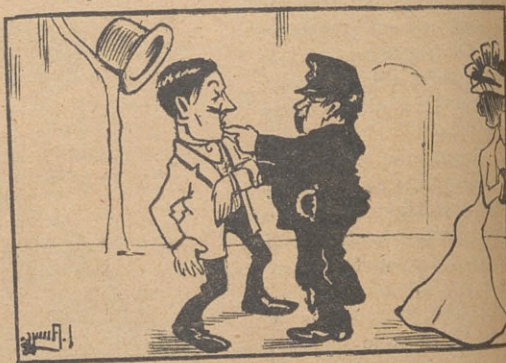
Es clar, tots els *arrieros*
que han tingut de pendre part
en adornà a la *senyora*,
tenen ganas de cobrar
y et van presentant uns comptes
que ni els del *Gran Capitán*.
Y tu, que per pogué atendre
las tevas necessitats
y cuidar be a la familia,
t'has fet tips de treballar
y t'has privat de certs gustos
per arreconà uns quants rals,
has de contemplà impassible
com ab flochs y ab encenalls
se te'n van en quinze dias
totas las suhors de l'any!
Jo recordo que al casarme
vaig tirar cinquanta plans
y vaig fer mil pressupostos
creyent que pel cap més baix
cada any em seria facil
portar cent duros al Banch
y tenir *cuente corriente*
per una necessitat.
Donsas tots aquells projectes
se n'han anat riu avall
y no sols no m'es possible
portar cap quartet al Banch
sinó que molts cops em trobo
que n'hi aniria a buscar.
En fi, senyors. A mi em sembla
que a vostés els passa igual.
Y lo que es jo, si algún día
per una casualitat
quedava sense *senyora*,
em tornaria a casar,
perque ab tots aquets disgustos
ja hi estich aclimatat.

K. O. K.

LA NOVA LLEY D'INJURIA

—Mona, saladada, divina.

—Alto! Esto es una injuria a las hermosas. Siga V.

Guilladuras

Els que entenguin en Historia Natural, o Botànica, o Agricultura, o lo que sigui, perquè jo no estich gaire fort de *narro* en aquestes matèries, defensaran, demostraran y deixaran sentat que tal o qual familia es la que presenta més y més diverses variants, però pera mi cap planta com la ceba (en el recte sentit de la paraula) que, si no recordo malament, ens feyan dir que era de las *lilidceas*.

Y efectivament: pera mi entre *cebas* y *lilas* hi han molts punts de contacte y molts poch de diferencia.

Hem tingut la ceba dels sagells, dels cromos, de las capsas de mistos, dels botóns, de las estampas, de las monedas, de las targetas postals... en fi: demanin! jo crech que n'hi há que *hasta* coleccionan la K elevada a la segona potencia.

La ceba de las bicicletas, del cavalls, dels automòvils, dels toros, del *foot-ball*...

Qui té la de las xaradas, la dels trencacloscas y anagramas... La dels folletins de diari...

Alto! Aquí te quiero escopeta!

Els folletins de diari! Per las donas sobretot!...
Las fóletinista!

**

Ellas ho furan tot, ellas portan l'alta y la baixa d'aquells empastellats de tercera o quarta página dels diaris locals y del plech de suplement de tots els setmanaris y quinzenaris que'ls hi cauen a las mans!

Aquestes bibliotecas ambulants, van, en cada casa, desde baix de tot a las habitacions clandestinas del terrat, de la porteria a la veina del principal, y de las modistas del tercer a las fillas del betas-y-fils de la botiga.

Ellas s'han enpassat el *Bella-Rosa* ab la mateixa facilitat que *Los amores en París*; *La hija de la judería* y *El espectro del pasado* se'ls saben de memoria; ellas van seguint fil per randa *Los amores de Marcelo* y es desesperan ab *La familia Polaniecki*, que no s'acaban may.

Y que'ls n'hi donan els maleits tolletins de disgustos y trastorns! que'ls n'hi causan d'insomnis, y quantas digestions els hi interrompen! que n'hi fican de paraulets al cap y que'n fan perdre de cops d'agulla.

Aquí va la mostra:

El rera-botiga descansa en el més inmovil dels silencis. El quinqué de petroli, mitg amagat pel tort y ennegrit pámpol de paper vert, escampa sa llum pels baixos de l'habitació, ahont no se sent més que'l cruixir de l'agulla atravesant la roba que encara té tota l'empega, y el continuat *tich-tach* del rellotje de paret que va movent las agullas pausadament.

COLECCIONISTAS

—Ola ¿N'ha caigut un altre?
—L'he pispat a un policia:
ara vuy fer collecció
de rellotjes de guindillas.

A LA RONDA DE SANT PAU

(DIÀLECH CASSAT AL VOL)

La Maria va fent vorada nerviosament, mirant a cada instant a la botiga per un rascat en el glassat dels vidres de la mampara y consultant el rellotje a cada tres o quatre punts que dona.

La Conxita llegeix de colzes sobre la tauleta, embolicant y desembolicant un dit entre els rulls de cabells que li cauen sobre els polsos, llegint reposadament, movent els llavis com si confegís, donant assentiment ab el cap a cada ratlla que deixa endarretra, a cada paraula que li costa d'empassar...

...Tich-tach... tich-tach... tich-tach...

—Ay filla; y lo que triga aquet diaris diari! No més per aixó ja'l comenzo d'aburrir.

—Oh, veurás; com que avuy es dispartte y els repartidors cobran, se deu haver entretingut.

—Ell ray! No necessita pas que sigui dispartte per entretenirse. Sembla que ho fassi expressament; jo'm penso que espera haverlos repartits tots per portarlo aquí. Mira, a cada dia, cada día a un quart de vuy ja'l tenen y aquí, mirat! Dos quarts y cinch!

—Y bé, dona, ja vindrá desseguit. No ho veus que ja no pot tardar.

—Oh si, tu ray! Com que encara teus dos folletins per llegir... Proh, ¡ay, no sé pas qué'm faríal justament avuy que s'ha d'acabar alló del Arnaldo y del conda que es tan bonich!

—Y be, dona, qué vols ferhi?

...Tich-tach... tich-tach... tich-tach...

Y una torna a llegir ensomiadament, y l'altra a clavar cops d'agulla a la vorada, ab tota la rabia y la frisansa del que vol entretenir la impaciencia.

—¿Ahont ets, ara?

—Allá, quan la duquesa y el paja pujan al salón...

—¿Que ja hi has arribat a n'alló de quan trucan a la porta ab els nudillos?

—No, no encara. Però... veurás; déixam llegir, que quan vingui el diari no hauría acabat y tindria d'esperarme.

—Oh, sí!... Be prou que t'haurás d'esperar de totas maneras. Avuy el folletí es meu.

—Ah, no filla, nó, que avuy me toca a mí!..

—Cá, barret, cá!.. No t'ho pensis pas!..

—Si senyora, sí!

—Pues... no senyora, nol!..

—Bueno!... donchs... ja ho veurém!..

—Si senyora, sí, que ho veurém!..

—Sents?

—Qué es?..

.....te dich la verí, ho pots creure.
—Me sembla que es isabelina.

—¿Qué vols dir...?
—¿Que no passa, vaja!

La veu d'un home que entra a la botiga:

—El diari de la notxa!..

Y totas duas, la Conxita y la Maria, s'aixecan esvalotadament de las cadiras, se fan malbé per passar la porta al mateix temps, s'abocan damunt del taulell, agafan a un temps el diari a riscos d'esperrecarlo... y...

¡Oh decepció!

El diari del vespre no porta folletí!

GARIBALDI

NO VAL A BADAR

Sento que'ls barcelonins, ab tants dias de badar ab la Exposició y Concerts pel Palau de Bellas Arts y tenint llebrers de premsa tan diligents y ilustrats, ara encara sigui l' hora, que no s' hagin adonat que faltan trompas a l'orga sens saber ahont han fet cap.

A falta de crim diari
l'argentviu del *Liberal*
haguera pogut dà 'l cop
del seu modo acostumat.
Y no dich res del *Diluvio*
ni de la *Publicidad*,
que hagueran fet corre al menos
que era obra d' un sagristá.
Si que l' haurán feta bona
la planxa si han de donar
la noticia publicada
y covada de temps ha
pel ¡Cu-cut! ells que fins saben
els fets abans de passar.
SECRETARI DE SES PARNELLES.

EL CAMBI DE MONEDA

—Ves com ho faré per tréuremela de sobre? Provaré
de llegir *El Diluvio* que diu que fa descambiar la
pesseta.

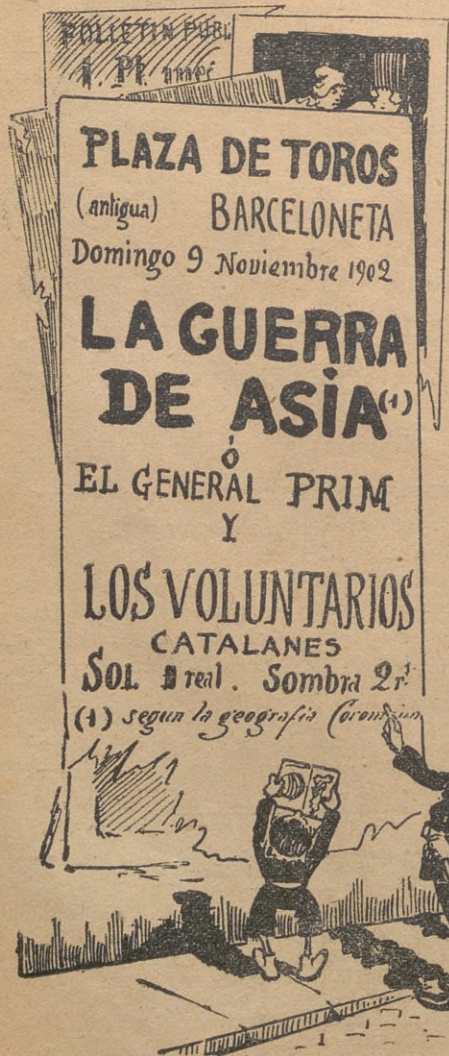
Endevant las atxas

«EL DILUVIO» Y SUS HOMBRES

II

Quinze días han passat desde la publicació de nos-
tre primer article y a pesar dels días transcorreguts,

TRASTORNOS GEOGRAFICHS

Segons la geografia
que en Corominas ha escrit

ara la guerra del moro
la tindrán d'anunciá aixís.

aquesta es l'hora en que el *rebregat diari* de la
Plassa Real no ha dit encara aquesta claveguera es
meva.

Silenci tan prolongat ens causaria extranyesa si no
sapiguéssim ab qui tractem, però com que coneixem
molt be al *Diluvio*, no ens ve de nou. Massa sabem
que l'*Eco de las cloacas* ataca sols als que no's de-
tensan y no més pega als que no s'hi tornan.

Y molts preguntarán: ¿a qué obeeix aquest silenci?
¿a qué es degut que la escandalosa bogadera de la
premsa barcelonina mostri una mansuetut tan exa-
gerada? ¿per qué no parla ara que es hora? Aquella
prosa insulsa ¿per quan la guarda?

Si algú de vostés pregunta als *nets de la Salva-
ra* quina es la causa del seu silenci, els hi respondrán
enfàticament que "es el despreci la única resposta que
mereixen las manifestacions del nostre *periodiquillo*."

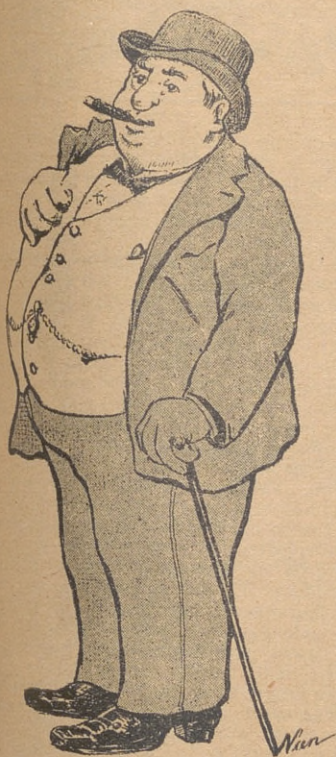
Mes per fortuna certs homes del *Diluvio* son tan
brétols com burros y ni callar saben, perque, en la
ocasió present, callant han
parlat més de lo que nosaltres
esperavam y tal volta més de
lo que preteníam.

Si senyors, el *Diluvio* ha
parlat, ha fet més que parlar,
ha cantat la *palinodia*.

Cert es que no s'ha indignat
furiósment contra nosaltres
com algú creya que ho faria.
Cert es que ni tant sols s'ha
donat per aludit en l'article
que publicarem avuy fa *duas*
semanas, però a pesar de tot,
malgrat aquest silenci, el *Di-
ludio* no ha callat y podem
afirmar categóricament que'l
nostre escrit no va caure, com
vulgarment es diu, a terra.

¿Volen la prova de lo que
diem? Donchs aquí la tenen.
Agafin las edicions del *Di-*

L'ÀLSA DELS ALACANTS

—Ahont me veuen tan petit, jo, senyors, soch un *alsista*.

Creguin que ho voldríam, però no pot ser. Várem dictar sentència de *picota* contra certs tipos del *Diluvió* y a la *picota* anirà encara que no vulguin... malgrat la llástima que'ns fan... També fan llástima els bojos y tothom se'ls treu de casa.

Sempre serém magnànims y generosos ab els diaris que's *venen després d'escriures*. Mav perdonarém als que s'ESCRUIEN DESPRÉS DE VENDRES. Aixó ens obliga a ser inexorables ab el *net de la Salvadora* y els que's mantenen del mateix pa.

Ademés; várem prometre al públich que riuría, y ara que ja ha comensat a disfrutar, no l'havém pas de deixar ab la rialla a la boca.

Si's tractés senzillament d'antipatías polítiques més o menos justificadas, no miraríam prim; però, en el cas present, es tracta de murris de set solas que deshonran, no tant sols al *Diluvió* y al partit en que militan, sinó a tota la premsa de Barcelona que tingui un rích de decencia.

Ara no's tracta de qüestions polítiques sinó de desmascarar a uns quants brétols carregats de cinisme y de mala fé que exerceixen el *chantage*, comptant ab certa impunitat y ab cert apoyo de que no disfrutaban els lladres, que per un *miserable* rellotje van a parar molts cops al *pati de la gardunya*, mentre els primers es passejan tranquilament lluint rellotjes adquirits cent vegadas pitjor que robantlos delicadament de la butxaca, tota vegada que l'han admés d'un infelís a cambi de certs favors especials, y consti que'ls primers creuen robar a un rích, mentre els segons ja saben que despullen a un pobre.

L'ÀLSA DELS ALACANTS

—Y jo, llarch y escanyolit, sembla estrany: soch un *baixista*.

a partir de quinze días endarrera y váginlas
 eussant totas. Veurán com la indecenta y turiosa
 que contra la actual Comissió de Consums
 sostenint, ha cessat com per art d'encanta-
 ¿Què hi sembla? ¿Podíam esperar may una res-
 més expressiva que aquet mutisme? Ja es ben
 que la por fa fer moltes cosas.
 ahont es la valentia del *Diluvió*? ahont son
 que li ha servit tenir tantas agallas? Per aixó
 hem cregut que la valentia y las agallas del
Salvadora no eran més que BARRA, BARRA
 BARRA.
 ¿Per què hem errat; a la primera embestida ja
 hem perdó. Tal procedir per part d'aqueix desgra-
 diari de Barcelona ens fa més pena y més fás-
 que altra cosa.
 ¿Per què va la *Vanguardia*, per discutir ab el *Diluvió*,
 una secció titulanta "Corral", en las sevas
 l'any 1894.
 el públich nota d'aquet fet y sápigam que
 per callar al *Eco de las cloacas* no hi ha com ta-
 la boca, y per taparli la boca, el seu *propi fanch*
 bons resultats com els *quartos agens*.
 li hem tapada ab el seu *propi fanch*. Ja
 viat. A la primera insinuació de que anavam a
 a la vergonya pública las fastigosas llagas
 homes del *Diluvió*, aquestos s'han sentit de-
 com el lladre que's veu sorprés en lo més bo de
 feina.
nets de la Salvadora han cregut ignoscent-
 que, en vista del seu paper de victimas resigna-
 potaríam la nostra actitud y ens compadiríam
 han perdut el temps.
 que no els compadim de tot cor y no ens fassin
 Si que'ns en fan, y molta. Mes no podem ser
 misericordiosos. No'ns es possible concedilshi
 al tant sols aplicalshi la pena en son grau

Ja explicarem més clar lo que volem dir, quan sigui hora, però tinguin la completa seguretat de que l'anterior paragraf ha fet tremolar de por a algún murri.

Que'l *Diluvio* ha inspirat molts cops las sevas campanyas de difamació en el més baix del interessos, no hi há cap dubte.

Quan vam tenir la pega d'haver de suportar l'alcaldia den Collaso, tothom va éxtranyar molt que el *Diluvio*, el diari de l'escándol, l'orgue de la baixesa, trobés que'l repugnant cacich portava *bonas intencions*.

Aquestas manifestacions del *Diluvio* van fer que en P. del O. preguntés intencionadament: ¿perqué calla el *Diluvio*? "qui vulgui sapiguer que busqui. Preguntan per ahont s'ha de buscar? Tal vegada pel carrer d'Avinó, tal vegada per la montanya de Montjuich, tal vegada per un altre siti qualsevol que serd el que menos ningú puga figurarse. Un día o altre es veurá y aquell día direm: Ecco il caramello." Y en efecte, el caramello ja comensa a sortir al carrer d'Avinó en forma d'edifici.

Decididament en P. del O. es en P. del O. y la *Esquella de la Torratxa* el seu profeta.

Vostés dirán sens dubte: ¿Es autoritat suficient la *Esquella* perque tinguem de créurela? ¿Els seus homes son tan pulcres que poguem fiarnos d'ells? No senyors, de cap manera. La *Esquella* y els seus homes també tenen roba bruta y molta.

Peró es que no va ser sols la *Esquella de la Torratxa* la que acusava al *Diluvio*, perque la *Conseguencia*, periódich que's publicava a Sant Martí de Provensals, al ocuparse de la campanya que contra aquell Ajuntament feya l'*Eco de las cloacas* el mateix any 94, preguntava lo següent: "¿A quién obedece la nueva campaña diluviana? ¿qué ocurre hoy que no ocurriera mucho há? ¿Porque hasta hace unos días no se ha acordado "El Diluvio" del Ayuntamiento de San Martín, y después d'ocuparse de la revisió que dels llibres de consums van anar a fer dos redactors del *Diluvio*, afegeja: "En San Martín la campaña diluviana no cuajará ni convencerá a nadie, por las causas que la motivan sobradamente conocidas de este vecindario."

SOBRADAMENTE CONOCIDAS ¿Eh? ¿qué'ls hi sembla? ¿Ho volen més clar? es dir ¿ho volen més espés?

La *Esquella*, la *Vanguardia*, la *Conseguencia*, tota la premsa, en fi, ha opinat desde molts anys ha, lo que nosaltres diguerem ahir y repetim avuy: el **DILUVIO ES EL DIARI MES POCA VERGONYA DE BARCELONA.**

Y consti que omitim per no fernos pesats, lo que respecte al *net de la Salvadora* han dit la *Publicidad*, el *Barcelonés* y tants altres diaris d'aquesta capital.

Creyem haver demostrat que'l concepte que'l *Eco de las cloacas* ha merescut sempre al seus companys de premsa, no pot ser més baix ni més denigrant.

Cumplem lo que várem prometre, en el próxim article comensarém a portar pillos a la picota y per ella els farem desfilar sense pietat.

El primer que hi portarém será **MOSSEN PERE**, capellá renegat y brétol sexagenari, que ocupa un lloch d'importancia entre'ls homes del *Diluvio*.

A **MOSSEN PERE** seguirá en **TARUGATA**, ex-comerçant quebrat, actualment home del *Diluvio*, murri de naixensa y capítost d'una pandilla de vividores que tenen el quartel general a l'*Eden-Concert*.

Després den **TARUGATA**, en seguirán d'altres. Prepárinse, donchs, a conéixer a **MOSSEN PERE**. Fins a dijous vinent.

EPÍGRAMA

La Paula de cal Galau
al seu promés, que es un maula,
li digué: —¿Qué dius, babau?
¿Vols més la guerra o la pau?
Y ell li respongué: —¡La Pau...!a!

¡B. PICAFORT.

A l'hora en que veurán la llum aquestas ratllas, els *Tenorios* que's representan cada any en aquest temps a la majoria dels nostres teatres ja haurán *subido a los palacios y bajado a las cabañas*.

Aixís baixessin ahont els hi pertoca, o sigui al *negro poso del olvido*.

Tot esperant, com l'amich Flavius, que'l sentit comú de la gent els hi enjagará un día o altre, no podem menos que resignarnos a sofrirlos. Que ja's necessita resignació.

No sé per qué en arribant la festa dels morts tot han de ser *Tenorios*... Y pensar que hi ha tantes obras que escaurían d'alló més en semblant diada... Me dirán que no totas tenen escenas *mortuorias*... Peró jo'ls hi contestaré que, si be aixó es veritat, n'hi ha moltas que son uns morts de cap a peus.

Y consti que no parlo pel "Malalt crónich" den Santiago Rusiñol, estrenada a Romea, donchs el tal malalt no te res de mort, per crónich que sigui, ans be's pert de viu y confia enterrar a tots els de la seva familia.

La tal obreta va fer riure molt a la concurrencia encara que no va conseguir ferla aplaudir, fora en alguns indrets. Lo que hi há es que en alguns punts, els cors sensibles ¡ay! no la podem resistir.

Alló de burlarse d'un paraltich que's burla de tothom ne'ns ho podem empassar, encara que's tracti d'un paraltich tranquil y reposat, que viu felis y que sembla que tingui punt en burlarse dels que, distrayant de bona salut, fan estada a la casa de curació en que ell se troba sense que s'hagin de curar de cap mal, com no sigui'l de la cursileria. Perque de cursis ho son de debó aquells malalts ab salut que habitan la casa de curació y que acaban per treuren al dílich malalt de *bona fe* pera no sofrirne las molestias.

L'obra *grossa* de la setmana—vuy dir de la quinzena, ja que'l dijous passat las Parcas varen engegar a la Talia cap als antres tenebrosos de Plutó—ha sigut l'"Escolanet de la Pobra", drama en tres actes dels senyors Ferrer y Codina y Giraldo, que'ns ha servit igualment la empresa de Romea.

El tal *escolanet* si no te empenta per ascendir fins a canonge, es ben digne d'arribar a rector.

Es clar que alambicant ho una mica, trobaríam en l'obra escenas forçadas, barbarismes de llenguatge y efectes... de poca causa, però tots aquets *peros* estan contrarrestats per l'anímació y moviment que compenjan en l'acció.

El conflicte dramátich es lata a consecuencia de callarse una noya cert secret que, donadas las circumstancias que la voltan, podria molt be revelar sense remordiment de conciencia y fins per causa d'aquesta reserva se produeix una mort y tot. De modo y de manera que en l'"Escolanet de la Pobra" també hi há *moraleja*: la de que si es un inconvenient tenir la llengua massa llarga, no ho es menos el tenirla curta.

Els dos primers actes de l'obra se sostenen a bona altura, però'l tercer decau. ¡Son terribles els *tercers* actes! Jo crech que'l día que'ls autors arribin a suprimirlos haurán donat un gran pas.

El teatre Granvía ha estat convertit aquets dies en un paisatge tropical. Alló era una mar de verdor.

Mentrestant al Eldorado han anat tirant ab las obras de repertori *cada noche más estrepiosamente aplaudidas* y ab una de nova titulada "Lola Montes", que ha alternat als cartells ab "Juanito Tenorio" y otras de circunstancias. La tal "Lola" es original de D. Fiasco, dich Fiacro Yrayoz y si no fos la música ab que l'ha ilustrada'l mestre Vives, se la podria *ventar* sense formació de causa.

Per aixó un distingit amich meu, molt aficionat a esmaltar la conversa ab mots y giros francescos, deya referintse al autor de la lletra:

—C'est un FIACRE que no pot anar ni ab rodas.

VIVOLIET

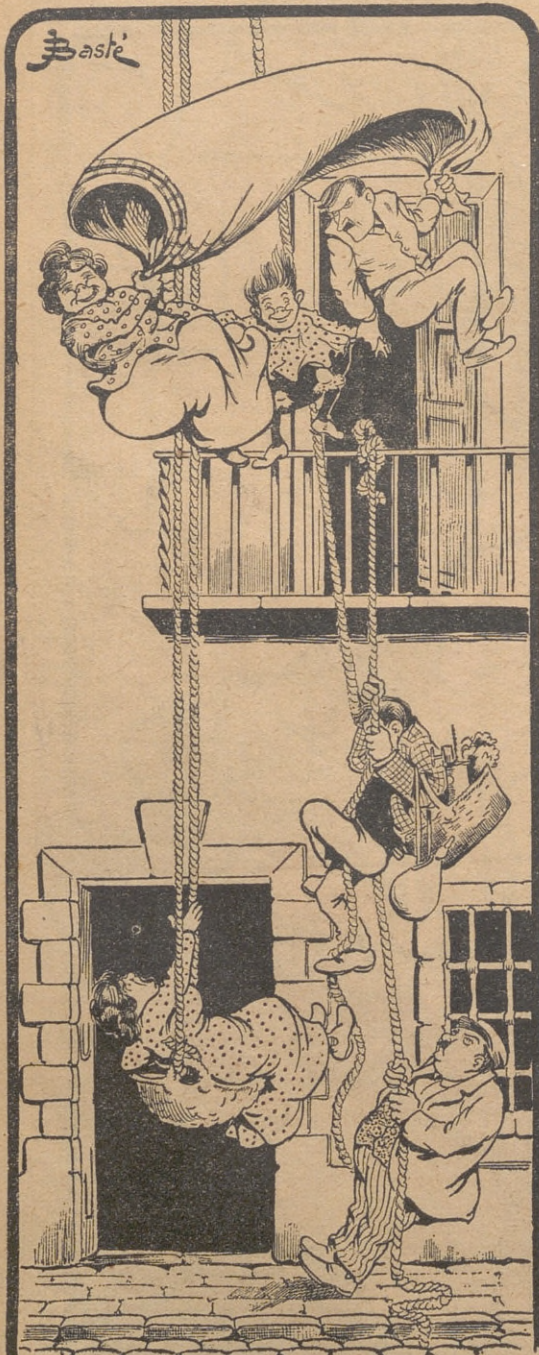
RECORT D'UNA SESSIÓ FAMOSA

—Apa Xato, estira fort;
Pelut, clávahi mossegada

o sinó l'amo dirá
que no afanyém la mesada.

AL CARRER DE MANRESA

Com l'amo, per marejarlos,
els ha deixat sense escala,
s'han tingut de espavilar
per entrà y sortir de casa.

Trossos selectes

L'Odón de Buen, escolà, protegit de capellans y
Congregant de Sant Lluís Gonzaga.

Després d'haver considerat a n'en Roca y Roca com

a director del *Eco de las Almas del Purgatorio* y poeta místich, y a n'en Junoy com a individu de la Joventut Católica y vaticanista, ha arribat l'hora de que desenmascarem a D. Odón de Buén, el leader del ateisme, el Darwin fané dels temps contemporanis, l'impugnador sistemàtic y rabiós del clero y de las Ordres religioses, baix el triple aspecte de escolà, protegit de capellans y Congregant de Sant Lluís Gonzaga.

La documentació que tenim pera provar aquet triple aspecte de la primitiva personalitat del home més mico y del mico més home, no pot provenir de millors fonts y es tant lo que n'estém enamorats, que la publicarem sense traduir-la pera que no perdi res del seu gust característich:

“(Extracto del número extraordinario de la revista “San Luis Gonzaga”, de Zaragoza del 21 Junio de 1896.)

“El cura-párroco de Zuera, D. Mariano Serrano, dió al padre de Odón, pobre sastre de Zuera, la plaza de organista de la parroquia.

“El mismo cura protegió la niñez de Odón, cubriendo todas sus necesidades y remunerando con largueza sus servicios de *monaguillo* en la citada parroquia; y el mismo sacerdote, llevado de su caridad é interés por el porvenir del niño Odón, recabó de los mayores contribuyentes del pueblo una pensión bastante á cubrir todos los gastos que ocasionasen sus estudios de 2.ª enseñanza, hasta que obtuvo el grado de Bachiller.

“A todos estos hechos, de cuya veracidad responde el pueblo entero de Zuera, hay que sumar la presunción de que el Cardenal de Zaragoza Fr. Manuel García Gil, que con mano pródiga y discreta, socorría las necesidades de sus hijos, no fué del todo extraño en las originadas posteriormente por los gastos de su carrera.

“En el Archivo de la Congregación de San Luis Gonzaga de Zaragoza, hay el siguiente documento original que á la letra dice así:

“Real Congregación de Nuestra Señora de la Anunciación y de San Luis Gonzaga.—Odón de Buen y del “Cos, hijo de Mariano y Petra, de 15 años de edad, “natural de Zuera (Zaragoza), domiciliado en la calle “de San Miguel, núm. 33, 1.º, de ocupación Estudiante.—Zaragoza 1 de Diciembre de 1878.—El Aspirante, “Odón de Buen.—Con mi beneplácito, Mariano de “Buen.”

En el dorso se lee:

“Admitido como aspirante el 3 de Diciembre de 1878.
“—El Secretario.—Ha cumplido el tiempo que marca
“el Reglamento, como Supernumerario.—Zaragoza 24
“de Enero de 1879.—El Instructor, P. Latasa.”

Vegín els republicans de bona fe en quinas mans està el pandero y meditin si's poden refiar gaire de la consecuencia que predican aquets apóstols, ahir catòlics y avuy ateus, com demá's farán moros si aquell metje que corre per aquí s'hi empenya y te prou diners pera pagar la seva conversió a la fe del Profeta.

Mossegadas

L'AVILA

A Parets hi há un secretari municipal que pateix de un delirí de persecucions crónich, y per a cert punt motivat.

En el cas que aquet modest funcionari, servidor incondicional dels cacichs, considerat estret per las sevas grans activitats el càrrech de secretari, va volguer aixamplar las dependéncies del mateix passantse a l'ajuntament y a tot el veïnatge per sota l'aixella y consagrar-se amo y senyor absolut sobre el poble.

Com es natural, li ha produhit molts disgustos, entre d'altres el de major quantia es el de no poder proporcionar un vehícul per a las comas tomar que, veient tant de grat el feudalisme del càrrech, va engegar contra ell una arma sense que, afortunadament, el toqués.

Peró l'espant ningú li quita a aquet alta institució de Parets, y tant es aixís que d'aquesta institució ensá l'home no viu de més que dels rotllos de sollicituds, exposicions, oficis, expedients, etc., etc., que te arriben a Parets semblan canóns de pis-

...de desgracias, el senyor es casat y la seva dona es la mestra de noyas de Parets. El matrimoni havia estat fins ara en el mateix local de la escola, que reunia bones condicions higièniques y de capacitat, però com el local del collegi a cala vila hi ha una alguna distancia que abasta per del secretari es feya una llarga que la carretera de Parets, sense permís al comte de Romanones ha fet traslladar la escola a uns baixos de la Plassa, tocant a la Plaça del Comú.

Aquí comensa lo bo: el nou local que ocupa el collegi de noyas havia estat destinat fins ara a estable y peró que's troba en un estat més que deplorable. Després dirán si las noyas surten burras!

Peró altra part el local es tan baix de sostre, que no poden més las párvulas hi poden entrar sense que calguera d'ajupir.

Aquesta feta diu que la mestra fins ha hagut de rebre las clássicas palmetadas, per mor de que no podria donar volada a la palmeta, donchs si l'alsa un dia el senyore ja toca al sostre.

Peró per la por del maestro consortel el secretari de més que al confeccionar els nous prescripcions l'ajuntament hi consignés una partida pera el manteniment d'un gos pel senyor secretari, el càrrech al capítul de calamitats.

Perque nairin que ho es de calamitós el secretari

...para ver, que diuen a las nacions asiáticas. L'altre dia els senyors que forman la Comissió municipal de Consúms van rebre una sollicitud de cert tipus en la que demanava una plassa del ram de

...cas no te res d'extraordinari perque de molts d'empleus n'hi han més que d'empleats, que molt dir. Lo verdaderament anormal es que ocupant a burot a que fem referencia gosés a sollici-

Per ajuntà els cementiris y posà en contacte eis morts, no falta un viu que's preocupa y es proposa fer de pont.

tar l'empleu sense cambiar abans l'apellido, porque'l tal subjecte, si no ho sabían, s'anomena Matute y ja veuen que ab un nom aixís no es possible exercir semblant càrrech.

Per més honrat que fos aquet empleat no podria passar la linia fiscal que no passés Matute.

De la Publicidad:

"Los médicos liberales de Barcelona han remitido al diputado señor Lerroux, el siguiente telefonema:

"Muchísimos médicos de Barcelona agradecen infinito su valiosa intervención en el Congreso en fuor de la Colegiación médica libre."

Ja sabém qui y quants son aquestos muchísimos médicos.

El curandero Ardid.

Per borregos Cardedeu, per aigua bona las minas, per melóns els melonars y per suro en Corominas.

Ha aparegut a Barcelona una revista mensual titulada "El Tipismo,"

Ara no's creguin que l'objecte de la nova publicació sigui posar en solfa els tipos que per aquí fan la viu-viu, donchs si aixís fos no'n donaria l'abast mal la revista fos diària.

No senyors, res d'aixó, el periódich de referencia s'ocupa de la escritura mecánica y artes análogas.

Sembla que l'ideal d'aquesta nova lley d'escriptura

LA NOVA TEMPORADA DEL LICEU

Arribada de la companyia, ab la corresponent provisió de galls y calderons.

es arribar a que la persona, a mida que vagi enrahnant, estampí las sevas paraulas per la trasmisió de las *cuerdas* sonoras.

Si algún día s'arriba a n'aquet *desideratum*, ja planyem al senyor Mir y Miró, porque de las mil y una tonterías que engalta cada cop que hi há sessió al Ajuntament no sen perdria ni una.

Y si ab aixó hi perdria'l prestigi que entre'ls seus te'l senyor Mir com a orador, en cambi hi guanyaria molt aquesta secció de *Mossegadas*.

Las orquestas de París s'han declarat en vaga.

El conflicte sembla que amenassa ser sério, donchs quan fins els músichs no están per músicas... calculin.

Sembla que'ls orquestistas, en las bases d'arreglo que proponan, demanan més sou y menos Wagner, per ser aquest el mestre que més els reventa, sobretot als que bufan.

També's diu que en la resistencia que opan a fer massa gasto de música alemana, hi jugan rahons de patriotisme, donchs els músichs de París, per músichs que siguin, no s'olvidan de que son francesos.

Per nosaltres, que'ls rebaixin més de Wagner y que'ls carreguin de Saint-Saens o de Bizet, es cosa que tant ens fa, però lo que no podem consentir y en protestem en nom dels *amateurs* parisenchs, es que se'ls hi apugi'l sou.

Si músich pagat no fa bon só, figúrinse'l que farán ben pagats. Que no podrán sentirse, cosa que es sempre molt de sentir pels filarmónichs de vocació.

Endemés, celebrariam que'ls orquestistas de París arribessin a un *acort* ab els seus amos y que'l *desconcert* d'ara es convertís ben aviat en una *armonia* ben *sostinguda*.

Del *Ciero*, edició del dilluns al matí:

"En el expreso salió anoche para Madrid el senador electo por las Sociedades Económicas de esta región, don Felipe Bertrán de Amat."

Y, efectivamente: el senyor Bertrán diumenge passat no va moures de Barcelona.

Com el reporter que va redactar la present gazetilla no's va moure de la Redacció, desde ahont s'acostuman a redactar totas las informacions que fa *sobre el terreno* el diari den Mencheta.

Diu la *Publicidad* del disage passat, al parlar de l'inauguració del present curs de la Associació escolar republicana:

"Al levantarse el Dr. Martínez Vargas, fué saludado con una atronadora salva de aplausos.

Dedició un elogio á la juventud, ensalzando la misión educadora de la prensa.

Dijo que no quiere ser político, demostrando la gestión nefasta de los políticos de la Restauración.

Hay que convenir en que para la mayoría del público constituyó el principal atractivo ver como Bianca Iggius interpretaba la protagonista. Esta actriz tiene lo que llaman los franceses *le physique du role*; se adapta al tipo su hermosa figura, y esto, unido á la soltura y á la elegancia, dió por resultado que el público pasara deliciosamente el rato.

Las Sras. Rossetti y Sainati y los señores Bertini, Sainati, Peruzzi, Servolini, Robert y Crisanti, contribuyeron al buen conjunto."

Sempre'ns ho haviam pensat que aixó de la Fusió republicana era una comedia, y una comedia de las del repertori de la Iggius, o sigui ab molta abundor de vert, que es la menja de que fan exclusiu gasto determinadas especies zoológicas.

Abans era cosa obligada que en totas las capsas de mistos de deu céntims hi hagués la bandera espanyola a la raspadora, com volguent indicar que ab lo que passa a n'aquet país s'hi poden encendre mistos.

Ab tot, com ara no hi há cap capsas d'aquesta classe que tributi al patriotisme en semblant forma, ans al contrari, totas presentan sagells extrangers a la banda de dintre de la tapa, ens preguntém si será que els fabricants s'han tornat separatistas o es que'ls fa vergonya que la bandera espanyola protegeixi el frau que representa pera la butxaca del consumidor cada capsas d'aquestas.

Deixém que esbrini la veritat de tan complicada qüestió al qui tingui al cervell la cantitat de *fósforos* que falta als mistos de referencia.

Se'ns denuncia per medi d'uns versos que publicém en altre lloch que han sigut sustrets de l'orga del palau de Bellas Arts dos *tubos* de la mateixa y otras pessas no menos necessarias.

El millor día desapareixerá tota l'orga y el mestre Goberna y el palau de Bellas Arts y tot sense que ningú se n'adongui.

Quan ens enterém de fets d'aquesta naturalesa, guerebé estém per donar la rahó a n'en Corominas ab alts de las *naciones asiáticas*, porque verdaderament aqueles atentats tenen més de asiático o d'africá que d'uropeu.

Ara vagin a saber ahont han anat a parar aqueles dos tubos, y que no son pas d'homeopatia, sino dels més grossos que hi ha al instrument.

Está vist que aquí no podem tenir otras orgas que las de gats.

Días enrra varen ser apedregats a Huelva, si mai no recordém, els propagandistas libteraris Leopold Bonafulla y Teresa Claramunt, que van per aqueles mons de Deu buscant la *perdiada* o assegurant la *rebuda*.

El motiu de l'entusiástica rebuda que'ls varen pensar els habitants d'aquella població no va ser altre que'l d'haveishi conegut per l'*aciento* que eran catalans.

Ja ho sab, donchs, l'apostolat hermafrodita: abans de cremarse las cellas estudiant a n'en Marx, cal que's

...quin la llengua fent pràctica de *ceceo* o sino el
... dia ens tornaran que ni una carretera engrava-
... tresch.

... ven que's de Huelva están molt gelosos del cas-
... i no consenten que's forasters els hi vagin a es-
... a las propias barbas, en lo que's hi alabém el

... altra part en Bonafulla y la Treseta varen fer
... let de sublevarse contra la voluntat popular,
... fins aquí l'apedregar al pròxim y pèndreli el
... un modo tan sandunguer cau de plé dintre dels
... individuals y colectius que'l programa anar-
... patrocina.

... est, vist que la consecuencia també té's seus

límits y que las conviccions a prova de cops de pedra
cada dia van sent més escasas.

L'altre dia's vehins d'una casa del carrer de Man-
resa, al disposarse a entrar al seu domicili, varen
trobarse ab una petita dificultat pera verificarho:
que'l propietari els hi havia tirat la escala a terra,
en compliment d'una disposició de l'alcaldia que li
ordenava enderrocar l'inmoble per amensar ruina.

Aquesta disposició la tenia comunicada el propie-
tari desde'l darrer mes de Maig, com també desde
llavors la sabian els estadants, però com de llavors
ensá no se'ls hi havia cobrat el lloguer, trobantshi
divinament, se varen resistir a abandonar els pisos.

A LA PLASSA REAL

Els soldats son a maniobras,
las ninyeras s'han quedat.

Segur que's guarda-paseyos
ab tot aixó hi guanyaran

... venen? Si las provas del aviador Juandó haguessin
... resultats de *major altura* plá sen haurian rigut
... estadants del enderrocament de la escala. Haurian
... para per la finestra, fent inútil aquest novíssim y
... procediment de desabuci que als interessats
... semblará que te més de *rustico* que de *urbano*, per
... que sigui.

... estimat amich gironí ens fa notar una omisió
... varem cometre al parlar del *meeting* celebrat a
... ves *veces immortal* pels elements den Lerroux.

... segons sembla, aquell Palau que va dir alló de que
... catalanistas duyam sota la barretina una boina y
... bouet y un trabuch y no sé quantas cosas més, va
... també que li feya molta rabia toparse per tot
... tant va ab l'*infame* ¡Cu-cut! ¿Va un a cal enllustra
... Troba ¡Cu-cut! al banch hont seu... ¿Entra a la
... magera de ¡Cu-cut!... ¿Se fica al café? ¡Cu-cut! sobre
... l'antia... y aixís successivament.

... arriba fins a tal extrem l'invasió de ¡Cu-cut! que,

segons el *compañero* Palau, ja no's pot soportar.

Prengui paciència, fill. Tampoch poden soportarho
las màquines de la nostra impremta que cada set-
mana's veuen obligadas a tirarne més números y han
de fer esforços titànichs pera puguer donar l'abast.

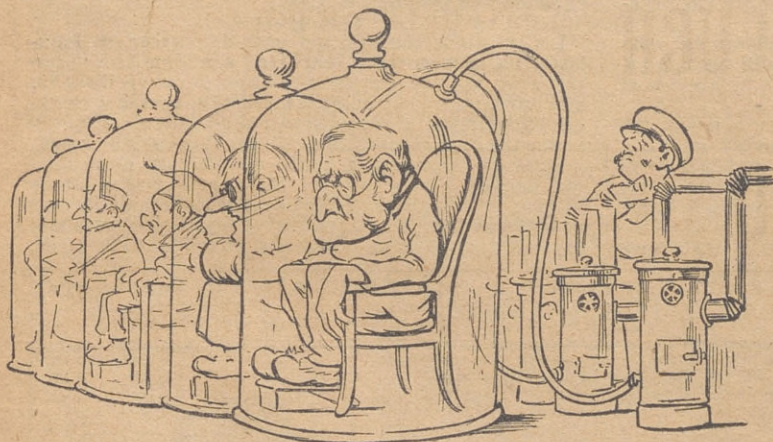
Per lo demés, nosaltres, cumplint un dever de
agraïment, enviem a n'en Palau las més expressivas
gracias per la propaganda, donchs d'ensá que'ns la
va fer, hem hagut d'augmentar considerablement el
paquet que enviavam a Girona.

Ja haurán notat nostres lectors que fins avuy, y
a pesar d'haver tingut motiu més de quatre voltas,
ens hem abtingut de *mossegar* a l'Apels Mestres.

No es que aquet senyor no ens hagi donat peu a
que'l tanquessim a la gabiá dels *perdidos*, mes sem-
pre hem tingut ab ell el respecte que's deu a un ho-
me que tant ha contribuït al renaixement de la litera-
tura catalana.

Peró son tantas y tan grossas las etzagalladas co-

AL SENAT

Son els nostres senadors
materia tan delicada,

que han de passar las sessions
ficats en una campana.

Y posats a felicitar, tant se val que fem extensiva la felicitació al Sr. Falp y Plana, pel seu interessant estudi sobre'l gran Verdaguier, y al Sr. Colomer y Fors, de Sant Felin de Guíxols, per la seva colecció d'articles aplegats ab el títol de "Impresions." Molts d'ells responen perfectament al títol, sent impresions ben justas y fermas del natural. En cambi altre.s. hi responen *con creces*, donchs més que impresions son veritables estudis, plens de color y de llum.

MENO

mesas per l'Apeles d'un quan temps ensá, que'ns obligan a prescindir per complet de tot mirament y a tractarlo com a un de tants Roca y Roca, Ortiz y demás tipos enemichs declarats de Catalunya.

Ja ho te entés, *perdido* Mestres,
comensis a preparar
que lo que es de *mossegadas*
cregui, no n'hi faltarán.

Diu el *Diario de Gerona*:

"El colono del manso Viñas de Palau Sator, fué á coger los higos de una de las higueras de la finca y al abrir uno de ellos para comerlo se aperció que en su interior había un anzuelo. Sospechando que el hallazgo obedecía al criminal intento de una venganza procedió á examinar los demás higos y en efecto contenía cada uno otro anzuelo igual."

Vetaquí una nova mena de pesca que recomanem al *amigo del obrero* y demás comparsas que l'ajudan en la tasca d'embaucar babaus.

Encara que lo més fácil fora que, ni ab semblant sistema, hi hagués cap obrer veritablement honrat que s'arribés a empassar l'am.

¡Son tan poch ja els que no s'han adonat encara de la trampa!

"El poble gris" y "El jardín abandonado", per Santiago Rusiñol.—"Mossen Jacinto Verdaguier", estudi de D. Joseph Falp y Plana.—"Impresions", articles de D. Pere Colomer y Fors.

Aquesta vegada en Rusiñol s'ha rescabalat de las erradas de "Els jochs florals de Canprosa", donantnos ab el títol de "El poble gris" una notabilíssima colecció d'articles, en els que hi ha escampat un veritable devassall de gracia fina y humorisme de bona mena. Realment s'hi sent bategar en el llibre l'ensopiment, la vida monòtona, la tristesa del *poble gris* hont se suposa trasladat l'autor y hont hi traslada a qui llegeix.

Per aixó no dubtém un instant en felicitar al autor, com felicitém al traductor castellá de "El jardín abandonado" per haver sabut conservar la frescor del original.

Bon mot

L'amo d'una taberna a un borratxo:
—Vaja, ¡s'ha acabat!... No te'n vull donar més d'aguardent.

El borratxo, allargantli cinch céntims:
—Tenfu, que no vull res donat; ¡vinga una copal...

MACOS Y MICOS

Macos: C. R.; A. C. E.; *Ell*; *Said*; J. M. C. P.; *Alex Furia*; *A. Adam*; *Butibamba*.

Micos: Xich-Trinquela; E. M. F.; V. C. A.; R. J.; *Ernestamils*; A. C. G.; J. R.; J. V. B.; R. S.; J. B.; *A. Hess*; *Joseph Oriol*; F. S.; J. N. O. A.; M. C.; F. C. S.; *Pota de Pop*; *Un arrel de boig*; J. C. M.; A. B.; L. T. C.; S. V.; F. G.; R. B. C.; M. F. M.; *Sisnar Savi*; *Mercé*; F. S. R.; S. S.; *Pa-Brot*.

—*Sanch de Pussa*: Aprofitarém els bons mots.—P. R.: Ja tenim en cartera un'altra *guia* pel mateix estil de la que'ns remet, firmada per *Pep Roch*. ¿Potser es vosté mateix? Li agraahirém la contestació y en cas de que resultés ser com presumim, resumiriam els dos treballs en un.—*Company*: Els "retalls per cusir" son massa serios pera'l nostre setmanari; *Manel*: Está ben verificat y ben aplicat però l'*qüento* es vulgarissim; *J. Mistos de Mollet*: L'assumpto está tractat ab massa serietat; *Cirineu*: La idea es bonica, pero hi hán molts versos incorrectes. Els *redolins* quedan acceptats; *Estanqué*: Recitada per la Iggius no estaria malament; E. M. P.: El tema es gracios, però la forma deina forsa que desitjar; J. C.: Aprofitarém el dibuix per l'*Almanach*; J. V.: Ja veu que hem aprofitat la idea d'un dels seus dibuixos; *Mihonó*: També aprofitarém la idea d'algun dels seus; J. B. S.: Sí, se'yor; te'nim exemp'ars dels números que demana; R. A. O.: Aprofitarém alguns dels *acudiis*; A. P.: Gracies per l'avis: estarém al *tanto* pera lo successiu; M. O. S.: Els *Refans correigits* son molt vells. En quant a la *cantarella* mirarém de ferla anar com a *mossegada*; J. A. N.: Conservarém els datos en cartera; J. C.: Está escrit ab certa gracia, però es magret d'assumpto; S y C.: No está del tot malament, però de poesias serias ja'n tenim prous per l'*Almanach*; J. R.: Lo que'ns envia es vell d'assumpto; J. M. R.: Es correcte de forma però poch substanciós.

(Quedan cartas per contestar.)

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.^a
17, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis
37, Rambla del Centre, 37

CALLICIDA LLUCH Mata'ls ULLS DE POLL

y tota classe de DURICIAS **Preu: UNA pta.**

DEPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejaldre, Independencia, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona), principals d'Espanya y América.

Brisas del NILO

Es el millor dels savóns per sa economia, perfúm y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 céntims de pesseta la pastilla.— Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3.— Prop del Bolsi

HERPES

interns en la gargamella, estómach y bufeta; externs, en la pell, òrgans genitals, matriu, ulls, parpellas, nas, etc., etc.; curats radicalment pel Xarop depurant Mutgé.— 5 pessetas ampolla. Medicació fàcil y agradable; 15 anys d'èxit. Venda en farmacias y droguerias. Consulta: Doctor Mutgé, Mendizabal, número 15, principal; de deu a onze y de duas a quatre.— Barcelona.

ALHAJAS D'OCASIO

para vendre particularment

CAIXA DE PRESTAMS LA MODELO

Portaferriassa, núm. 20

GRAN ASSORTIT Y MOLT BARATAS

POSADAS AL APARADOR PERA VÉURELAS

MAL DE CAIXAL

ES CURA SEGUR Y RAPIT

FARMACIA CASANOVAS.— 32, AVIÑÓ, 32

TAMARINDIS VINTRÓ

CONSERVA LAXANT Y REFRESCANT de gust agradable; cura'l restreymient, morenas, congestió cerebral, infart de fetge, embràs del paidor, desmenkament, migranya, etc. Farmacia VINTRO, Corts, números 211 y 256 y altres farmacia.

FERRETERIA MAQUINARIA Y FUMISTERIA

de J. BOLÓS (abans Joseph Moret)

casa fundada en 1861.—San Pau, 50 y Mendizabal, 30

Cuinas econòmicas, portas o tampus per forns de pá, estufas, enclusas de aser, màquines per manyans, eynas per obras, bateria de cuina, planxas per coses y planxadoras, etc., etc.

NERVIS

la epilepsia, histèrich, convulsions, vertichs tremolors, insomnis, migranya, dolors neuralgichs, palpitations y demés accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡16 anys de gran èxit!

Venda: Farmacia Bertrán, Plassa Junqueras, número 2

A casarse tocan

Pera regalos de boda compreu a gust a la fàbrica, Jaume I, número 17. Unica premiada

Tos, Catarro, Asma

El xarop pectoral d'Ewars, cura'ls refredrats de pit, ronqueras, catarros, la tos seca y humida y els atachs asmàtichs.—Frasco 2 pessetas.

Farmacia Borrell, Asalto 52, cantonada a la de Sant Ramón

Mitjas y mitjons sense costura

en llana superior, estám, llana y cotó, fil d'Escocia, sedalina, etc. Son las més comodas, de més duració y las úniques que tenen adop perfecte. Confecció a mida pera ciclistas, football, & Antiga Fàbrica de F. Vieta
Nou St. Francesch, 5, junt al carrer Escudellers

Bicicletas - Automóvils

No n'hi há de millors que'ls de la fàbrica Dürkopp's Bielefeld de Alemania.

Solidesa garantida, baratura sens igual

No compreu sense passar per nostra casa, res costa enterarse.

Molas, 31, entressol, 1^a, Barcelona

Representant: Joseph Cunill

S'exhibeixen catàlechs y envian fora de Barcelona, previ envió del cost correu.

Senyoras:

¿Voléu ser sempre joves?

Useu el Tónich Habanero del

Dr. J. GARDANO

Sens rival pera hermosejar y retornar al CABELL BLANCH el color primitiu natural, deixantlo lluent y suau. No conté nitrat de plata. No destrueix el cabell, ni l'altera may. No taca la pell ni embruta la roba. No exigeix preparació al rentarse abans ni després pera el seu us.

Cada ampolla porta prospecte molt explicatiu y manera d'usarlo.

DE VENDA

Drogueria de VICENS FERRER

Carrer de la Princesa, 1

L'UNICH REMEY

Per refer la pobra Espanya
y donarli nova vida

li están donant injeccions
de suero regionalista.